

Sygn. akt III RC 396/22

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 7 czerwca 2023 roku

Sąd Rejonowy w Rudzie Śląskiej III Wydział Rodzinny i Nieletnich w składzie następującym:

Przewodniczący: sędzia Ewa Żarkiewicz-Marek

Protokolant: starszy sekretarz sądowy Aneta Mochocka

po rozpoznaniu w dniu 1 czerwca 2023 roku w Rudzie Śląskiej sprawy

z powództwa małoletniego powoda D. T. reprezentowanego przez przedstawiciela ustawowego K. T.

przeciwko T. T.

o podwyższenie alimentów

1. zasądza od pozwanego T. T. na rzecz małoletniego powoda D. T. alimenty w kwocie po 1000 zł (tysiąc złotych) miesięcznie, płatne z góry do dnia 10-go każdego miesiąca, do rąk matki powoda K. T., poczynając od dnia 5 października 2022 roku z ustawowymi odsetkami za opóźnienie w przypadku uchybienia w płatności w terminie którejkolwiek z rat – w miejsce alimentów zasądzonych w kwocie po 700 zł (siedemset złotych) miesięcznie w punkcie 3 wyroku Sądu Okręgowego w Gliwicach z dnia 16 listopada 2018 roku sygn. akt XII C 1313/18;
2. oddala powództwo w pozostałej części;
3. znosi wzajemnie pomiędzy stronami koszty zastępstwa procesowego;
4. odstępuje od obciążania pozwanego kosztami postępowania w sprawie;
5. wyrokowi w punkcie 1 nadaje rygor natychmiastowej wykonalności.

Sygn. akt III RC 396/22

UZASADNIENIE

W dniu 7 października 2022 roku do Sądu Rejonowego w Rudzie Śląskiej wpłynął pozew małoletniego D. T. reprezentowanego przez matkę K. T. przeciwko T. T. o podwyższenie alimentów zasądzonych od pozwanego na rzecz powoda wyrokiem Sądu Okręgowego w Gliwicach z dnia 16 listopada 2018 roku wydanym w sprawie o sygn. akt XII C 1313/18 do kwoty 1500 zł miesięcznie, płatnych do 10 dnia każdego miesiąca do rąk matki powoda wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie w płatności, począwszy od 1 września 2022 roku. Jednocześnie wniesiono o udzielenie zabezpieczenia do kwoty dochodzonej pozwem.

W uzasadnieniu podano, że powód ma 13 lat, a jego miesięczny koszt utrzymania wynosi 3000 zł miesięcznie. Na tę kwotę składają się: opłaty za prąd 75 zł, czynsz 642 zł, fundusz remontowy 141 zł, Internet, telewizja 55 zł, laryngolog 50 zł, leki 130 zł, telefon 50 zł, zajęcia dodatkowe 200 zł, 7 zł komitet rodzicielski, 30 zł tzw. „klasowe”, przybory szkolne 200 zł, kieszonkowe 400 zł, kosmetyki 150 zł, wyżywienie 1000 zł, odzież, obuwie 400 zł, kino, teatr 150 zł, (...), wycieczki szkolne 300 zł na semestr, korepetycje 200 zł.

Pozwany jest w dobrej sytuacji finansowej, nie ma nikogo na utrzymaniu. Jest właścicielem nieruchomości o pow. 1619 m² wraz z domkiem letniskowym w gminie S. oraz udział w mieszkaniu przy ul. (...) w R.. Pozwany pracuje na stanowisku m.w (...) S.A. i otrzymuje wynagrodzenie w kwocie 4000 zł netto miesięcznie.

Postanowieniem Sądu Rejonowego w Rudzie Śląskiej z dnia 12 października 2022 roku wydanym w sprawie o sygn. akt III RC 396/22 oddalono wniosek o udzielenie zabezpieczenia.

W odpowiedzi na pozew z dnia 31 października 2022 roku pozwany wniósł o oddalenie powództwa w całości.

W uzasadnieniu wskazał, że został zobowiązany w podziale majątku wspólnego z matką małoletniego do opuszczenia dotychczas zajmowanego mieszkania, a spłaty matki powoda zostały obniżone. W tej sytuacji pozwany został zmuszony do zamieszkania początkowo ze swoją matką, a po jej śmierci w jej mieszkaniu samodzielnie. Na miesięczne koszty utrzymania pozwanego składają się: czynsz 453,93 zł, gaz 104 zł co dwa miesiące, energia elektryczna 182,85 zł co drugi miesiąc, telewizja i internet 70 zł, garaż 250 zł, utrzymanie samochodu 680 zł, ubezpieczenie samochodu 1412 rocznie, ubezpieczenie mieszkania 220 zł rocznie, wyżywienie 720 zł, środki czystości 100 zł, odzież 150 zł, leczenie 250 zł.

Pismem z dnia 27 stycznia 2023 roku strona powodowa wniosła ponownie o udzielenie zabezpieczenia w sprawie poprzez zobowiązanie pozwanego dołożenia na rzecz małoletniego powoda kwoty 1500 zł miesięcznie, płatnych do 10 dnia każdego miesiąca do rąk matki powoda wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie w płatności począwszy od 1 stycznia 2023 roku.

Postanowieniem Sądu Rejonowego w Rudzie Śląskiej z dnia 7 lutego 2023 roku wydanym w sprawie o sygn. akt III RC 396/22 oddalono wniosek o udzielenie zabezpieczenia.

Na terminie rozprawy w dniu 6 kwietnia 2023 roku powód zmodyfikował stanowisko żądając podwyższenia alimentów od dnia wniesienia pozwu, tj. od dnia 5 października 2022 roku, z kolei pozwany nie wniósł zastrzeżeń co do daty zasądzenia należności alimentacyjnych. Strony podtrzymały stanowiska w sprawie w pozostałym zakresie.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Małoletni powód D. T. urodził się (...) w R.. Pochodzi ze związku małżeńskiego K. T. i pozwanego T. T..

Wyrokiem Sądu Okręgowego w Gliwicach z dnia 16 listopada 2018 roku rozwiązano przez rozwód małżeństwo K. T. i T. T., wykonywanie władzy rodzicielskiej nad małoletnim dzieckiem stron D. T. powierzono matce ograniczając władzę rodzicielską ojca do współdecydowania o istotnych sprawach dziecka, takich jak sprawowanie opieki medycznej, wybór kierunku edukacji, organizacja czasu wolnego. W punkcie 3 orzeczenia kosztami utrzymania małoletniego dziecka obciąża oboje rodziców i zobowiązuje pozwanego T. T. dołożenia na utrzymanie małoletniego D. T. alimentów w kwocie po 700 zł miesięcznie, płatnych do rąk K. T. do dnia 15-go każdego miesiąca, z ustawowymi odsetkami za opóźnienie w płatności którejkolwiek z rat, a pozostałymi kosztami utrzymania małoletniego oraz osobistymi staraniami o jego wychowanie obciążono matkę. Ustalono ponadto, że pozwany będzie widywał się z synem z prawem zabierania małoletniego poza jego miejsce zamieszkania w każdy pierwszy tydzień ferii zimowych i przez cały lipiec każdego roku, a latach parzystych w drugi dzień Świąt Bożego Narodzenia i drugi dzień Świąt Wielkanocnych, a w latach nieparzystych 24-go grudnia od godziny 16.00 do 25-go grudnia do godziny 18.00 oraz w Niedzielę Wielkanocną. Wyrok uprawomocnił się z dniem 8 grudnia 2018 roku.

W czasie poprzedniego postępowania w przedmiocie alimentów małoletni D. T. miał 9 lat, był uczniem szkoły podstawowej, był zdrowy, był pod kontrolą lekarza alergologa i laryngologa. Na jego miesięczne koszty utrzymania składały się: leki 100 zł, wizyty lekarskie 25 zł, (...) zajęcia z zapasów 40 zł, zajęcia taneczne 45 zł, wydatki szkolne 65 zł, rozrywka 50 zł, wyżywienie 350 zł, odzież i obuwie 100 zł, kosmetyki i środki czystości 50 zł, kieszonkowe 150 zł.

Matka małoletniego powoda K. T. miała 35 lat. Jej miesięczny dochód wynosił wówczas 1800 zł netto. Na miesięczne koszty utrzymania mieszkania przeznaczala następujące kwoty: czynsz 550 zł, fundusz remontowy 191 zł, Internet 99 zł, prąd 125 zł co dwa miesiące. Ponadto na pozostałe koszty jej utrzymania składały się wyżywienie 300 zł, telefon 35 zł, ubezpieczenie 65 zł, odzież i obuwie 150-200 zł, środki czystości i kosmetyki 300 zł.

Z kolei pozwany M. T. miał wówczas 38 lat. Jego miesięczne wynagrodzenie kształtowało się w granicach kwoty 2500 zł netto. Był właścicielem trzech działek z domkiem letniskowym i spłacał ratalnie brata po 315 zł miesięcznie. Miał 16.000 zł oszczędności. Na jego miesięczne koszty utrzymania składały się: podatek od nieruchomości 300 zł rocznie, żywność 400 zł, paliwo 400 zł, leki 25 zł, ubezpieczenie samochodu 1100 zł rocznie.

(dowód: akta Sądu Okręgowego w Gliwicach o sygn. akt XII C 1313/18)

Aktualnie małoletni powód D. T. ma 13 lat, jest uczniem ósmej klasy szkoły podstawowej. Na jego miesięczne koszty utrzymania składają się m.in. fryzjer 25 zł, leki 50-60 zł, wizyty u ortodonty 150 zł, (...), odzież i obuwie 400 zł, basen 100 zł, kieszonkowe 150 zł, korepetycje 150-200 zł, komitet 100 zł rocznie, wycieczki szkolne 150 zł, klasowe 30 zł, przybory 80 zł, doładowanie telefonu 50 zł. (...)

Matka małoletniego powoda K. T. ma obecnie 39 lat, jest zatrudniona w (...) Sp. z o.o. z siedzibą w C. na stanowisku k. (...), a jej miesięczne wynagrodzenie wynosi średnio 4268 zł netto. Prowadzi gospodarstwo domowe (...) małoletnim synem. Na wyżywienie swoje i małoletniego K. T. przeznaczala kwotę 1800-1900 zł, a na środki czystości i kosmetyki 150 zł. Ponadto na jej miesięczne koszty utrzymania składają się: paliwo 200 zł, ubezpieczenie samochodu 400 zł rocznie, przegląd 100 zł rocznie, telewizja kablowa 100 zł. Matka małoletniego na wypoczynek zimowy dla siebie i syna przeznaczyła 2000 zł, a na wypoczynek letni – 3500 zł. K. T. jest właścicielem mieszkania o powierzchni 59 m², które usytuowane jest w R.. Jego wartość rynkowa wynosi 160.000 zł. Obecnie lokal ten jest w remoncie.

Pozwany T. T. ma 43 lata, nie widuje się z synem. Jest zatrudniony w (...) S.A. w W., a jego miesięczne wynagrodzenie wynosi średnio 3900 zł netto. Rocznie otrzymuje ponadto świadczenie tzw. „wczasy pod gruszą” w wysokości 700 zł. Pracuje w systemie zmianowym – od 06.00 do 14.00 i od 14.00 do 22.00. Jest właścicielem 1/3 mieszkania położonego w R. o wartości 200.000 zł oraz nieruchomości gruntowej w K. o wartości 160.000 zł. Posiada również samochód V. (...) rocznik 2005. Na jego miesięczne koszty utrzymania składają się: czynsz 613 zł, woda 91 zł, gaz 80 zł co dwa miesiące, prąd 180 zł co dwa miesiące, telewizja 45 zł, karta 20 zł, ubezpieczenie samochodu 134,90 zł, paliwo 500 zł, wyżywienie 600 zł, odzież i obuwie 200 zł, leki 200 zł, garaż 280 zł, środki czystości 150 zł. Posiada oszczędności w kwocie 36.000 zł. Pozwany leczy się na nadciśnienie.

(dowód: odpis skrócony aktu urodzenia k. 12, faktury k. 13-24, 31-44, 49-130, 162-163, 187-200, 214-229, 231-236, 286-292, 294, 297-310, potwierdzenia transakcji k. 25-30, 132-136, 147, 230, 293, 295, 311-312, bilety 45-48, postanowienie Sądu Okręgowego z Gliwicach z dnia 13 kwietnia 2022 roku, sygn. akt III Ca 75/21 z uzasadnieniem k. 137-146, polisa k. 159-160, 296, 344-345, aneks do umowy najmu garażu k. 161, potwierdzenia k. 164, zawiadomienie k. 165, potwierdzenia wpłat 166-168, uniwersalna lista płac k. 169-171, 183-186, korespondencja k. 201-213, 360, 366-368, zaświadczenie o zarobkach k. 237, polisa k. 244-246, informacja o opłatach za lokal k. 285, plan płatności k. 313, zeznanie PIT-37 k. 314-319, wyciąg z rachunku k. 320-343, dowód potwierdzenia wpłat k. 346-347, 353, 356, 359, decyzja k. 348, 354-355, 357-358, informacja o wysokości opłat k. 349-350, zawiadomienie k. 351, informacja k. 352, wydruk z dziennika elektronicznego k. 362-365, dokumentacja zdjęciowa k. 380-400, zeznania matki małoletniego powoda K. T. k. 370-372, zeznania pozwanego T. T. k. 372-373)

Ustalając powyższy stan faktyczny Sąd oparł się na załączonych do akt dokumentach, które nie były kwestionowane przez strony, na zeznaniach matki małoletniego powoda K. T. oraz pozwanego T. T., a także na aktach Sądu Okręgowego w Gliwicach o sygn. akt XII C 1313/18.

Zeznania zarówno matki małoletniego powoda, jak i pozwanego, Sąd uznał za wiarygodne, gdyż pokrywały się z resztą materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie lub jeżeli nie znalazły bezpośredniego potwierdzenia w zebranych dokumentach to odpowiadały faktom powszechnie znanym.

Sąd oddalił wniosek o przesłuchanie świadków M. M. (1) i P. T. z uwagi na to, że żadna ze stron nie podważyła kwestii rozliczeń majątkowych między rodzeństwem pozwanego z tytułu nabycia spadku po rodzicach, a wniosek ten zmierzał do przedłużenia postępowania.

Sąd oddalił również wniosek o przesłuchanie świadka M. M. (2) z tego względu, że posiada on tylko częściowe informacje uzyskane od pozwanego o kosztach utrzymania stron lub od osób trzecich, a Sąd informacje te uzyskał od stron, zatem wniosek zmierzał jedynie do przedłużenia postępowania.

Oddalony został także wniosek o przesłuchanie świadka pani J. M. z uwagi na to, że świadek nie ma wiedzy na temat sytuacji majątkowej stron, a jedynie na temat sytuacji opiekuńczej małoletniego D. T., zatem wniosek ten zmierzał do przedłużenia postępowania, gdyż nie przyczyni się do ustalenia sytuacji majątkowej stron.

Sąd zważył, co następuje:

W myśl art. 133 § 1 i § 3 k.r.o. rodzice obowiązani są do świadczeń alimentacyjnych względem dziecka, które nie jest jeszcze w stanie utrzymać się samodzielnie, chyba że dochody z majątku dziecka wystarczają na pokrycie kosztów jego utrzymania i wychowania. Art. 135 § 1 i § 2 k.r.o. rozwija i wyjaśnia wyżej określony obowiązek, stanowiąc, iż zakres świadczeń alimentacyjnych zależy od usprawiedliwionych potrzeb uprawnionego oraz od zarobkowych i majątkowych możliwości zobowiązanego. Przy czym wykonanie obowiązku alimentacyjnego względem dziecka, które nie jest jeszcze w stanie utrzymać się samodzielnie albo wobec osoby niepełnosprawnej może polegać w całości lub w części na osobistych staraniach o utrzymanie lub o wychowanie uprawnionego; w takim wypadku świadczenie alimentacyjne pozostałych zobowiązanych polega na pokrywaniu w całości lub w części kosztów utrzymania lub wychowania. Zgodnie z art. 138 k.r.o. w razie zmiany stosunków można żądać zmiany orzeczenia lub umowy dotyczącej obowiązku alimentacyjnego.

Obowiązek alimentacyjny rodziców wobec dzieci ma charakter szczególny. Obowiązek ten nie jest ograniczony przez żaden sztywny termin, a w szczególności przez termin dojścia przez alimentowanego do pełnoletniości. Nie jest związany ze stopniem wykształcenia w tym sensie, że nie ustaje z chwilą osiągnięcia przez alimentowanego określonego stopnia podstawowego lub średniego wykształcenia. Jedyną miarodajną okolicznością, od której zależy trwanie bądź ustanie tego obowiązku, jest to czy dziecko może utrzymać się samodzielnie (zob. Kodeks Rodzinny i opiekuńczy z komentarzem pod red. J. Pietrzykowskiego Wydawnictwo Prawnicze Warszawa 1993, str. 630, 635, 639, 645, wyrok SN z dnia 14 listopada 1997 roku, III CKN 217/97, System Informacji Prawnej „Lex” nr 33667).

Sąd na podstawie zebranego materiału dowodowego miał możliwość ustalenia, że od czasu orzeczenia ostatecznych alimentów nastąpiła po stronie powodowej zmiana stosunków uzasadniająca żądanie pozwu.

Zwrócenia uwagi wymaga, iż zgodnie z postanowieniem Sądu Najwyższego z dnia 1 czerwca 1965 roku, w sprawie o sygn. I CZ 135/64 różnica wieku dzieci spowodowana upływem czasu od daty orzeczenia dotyczącego alimentów, sama przez się uzasadnia wzrost potrzeb związanych z m.in. uczęszczaniem do szkoły, co z kolei pociąga za sobą konieczność ponoszenia wyższych wydatków. Wskazać należy, że od poprzedniego orzeczenia o alimentach upłynęło niemalże 5 lat i niewątpliwym jest, iż sam upływ czasu spowodował wzrost kosztów utrzymania małoletniego powoda, co znajduje odzwierciedlenie w zebranych materiałach dowodowych. W tym czasie zwiększyły się bowiem jego uzasadnione potrzeby związane zarówno z edukacją, jak również z rozwojem osobistych pasji i zainteresowań. Małoletni powód D. T. ma obecnie 13 lat i jest uczniem ósmej klasy szkoły podstawowej. Średni miesięczny koszt utrzymania małoletniego powoda wynosi około 2000 zł, na którą to kwotę składają się wydatki związane z wyżywieniem, ubiorem, zainteresowaniami, organizacją wolnego czasu, jak również z zakupem środków czystości, lekarstw, przyborów szkolnych. Nadto nie ma najmniejszych wątpliwości, że wartość kwoty 700 zł w dacie ustalania poprzednich alimentów

była wyższa niż siła nabywcza te same kwoty obecnie. Z tych chociażby względów, zasadnie można wskazywać na istotną zmianę stosunków, uzasadniającą wzrost potrzeb małoletniego. Nadto pojawiły się nowe potrzeby dziecka, związane przede wszystkim z rozwojem pasji i zainteresowań. Nie można obronić tezy, że koszty utrzymania małoletniego pozostają na takim samym poziomie jak w 2018 roku. Ponadto w polu widzenia należy mieć sytuację gospodarczą w kraju, która powoduje wzrost kosztów utrzymania jak i cen zakupu towarów oraz usług. Ceny towarów i usług konsumpcyjnych w 2022 roku w porównaniu z rokiem 2021 wzrosły o 14,4 procenta – wynika z komunikatu Prezesa Głównego Urzędu Statystycznego z dnia 13 stycznia 2023 roku.

Podkreślenia wymaga, iż o zakresie świadczeń alimentacyjnych decydują możliwości zarobkowe i majątkowe osoby zobowiązanej, nie zaś osiągnięte faktycznie przez nią dochody.

Odnosnie zmian jakie zaszły w możliwościach zarobkowych i majątkowych pozwanego T. T. w ostatnich pięciu latach, należy wskazać, że jego wynagrodzenie wzrosło z kwoty 2500 zł netto do kwoty 3900 zł netto (co wynika z zeznania podatkowego złożonego przez pozwanego). Podkreślić należy, że pozwany mieszka sam, nie ma nikogo na utrzymaniu poza powodem, a jego sytuacja materialna jest dobra. Pozwany posiada oszczędności w kwocie 36.000 zł. Nie jest dla Sądu przekonującą argumentacja, że pozwany jest zmuszony dokonać spłaty swojego rodzeństwa, ażeby w całości przypadła mu nieruchomości odziedziczona po rodzicach. Należy podkreślić, że pozwany dokonując spłat powiększył swój majątek o nieruchomości, a jeżeli w jego odczuciu nie jest w stanie sprostać spłacie, winien rozważyć sprzedaż przedmiotowej nieruchomości. Oprócz wzmiankowanego lokalu pozwany jest także właścicielem nieruchomości gruntowej z domkiem letniskowym w K.. Oczywistym jest, że utrzymanie każdego ze składników mienia wymaga pewnych nakładów finansowych, a już do właściciela należy decyzja czy jest w stanie udźwignąć te wydatki, czy w jego odczuciu rozsądniej byłoby upłynnić majątek.

W tym miejscu podkreślenia wymaga, że matka powoda swój obowiązek alimentacyjny wobec małoletniego spełnia również poprzez codzienną opiekę i wychowanie. Natomiast pozwany nie uczestniczy w życiu dziecka. Obowiązek rodziców ponoszenia ciężarów utrzymania i wychowania dziecka jest niezależny od tego, gdzie znajduje się dziecko. Jeśli rodzice nie mieszkają razem i dziecko mieszka u jednego z nich, pozostając pod jego faktyczną opieką, nie zwalnia to drugiego z rodziców od udziału w kosztach utrzymania i wychowania dziecka. Co więcej, udział takiego rodzica (w tym przypadku pozwanego) w finansowaniu kosztów dziecka powinien być wyższy, niż tego z rodziców, na którym dodatkowo spoczywa ciężar wychowania małoletniego (w tym przypadku matka powoda). Co istotne, nawet trudna sytuacja materialna rodziców nie zwalnia ich od obowiązku świadczenia na potrzeby dzieci. Zmuszeni są oni dzielić się z dziećmi nawet bardzo szczupłymi dochodami. Podstawowym obowiązkiem pozwanego jako rodzica jest zapewnienie należytych warunków bytowania swoim dzieciom, i to niezależnie, czy te dzieci mieszkają z rodzicem, czy też nie. Obowiązek alimentacyjny rodziców wobec dziecka wyprzedza inne ich zobowiązania. W tym też argumentacja pozwanego, że jest zmuszony przykładowo wynajmować garaż, gdyż z samochodu zostały ukradzione kołpaki, nie jest przekonująca, nie stanowi to zdaniem Sądu koniecznego wydatku, lecz świadczy o chęci podniesienia jakości życia. Generowane w ten sposób nakłady nie mogą stać przed zaspokojeniem podstawowych potrzeb małoletniego syna. Niemniej jednak wynagrodzenie pozwanego nie jest wysokie, wykorzystuje w pełni możliwości zarobkowe, stąd też partycypacja obojga rodziców winna być na równym poziomie.

Sytuacja materialna matki małoletniego powoda uległa dużej poprawie. K. T. uzyskuje ponad dwukrotnie większe dochody, niż w momencie wyrokowania o alimentach. Sytuacja majątkowa matki małoletniego jest dobra. Pod tym względem, nawet przy uwzględnieniu wyższych kosztów utrzymania małoletniego, sytuacja majątkowa matki powoda jest lepsza niż pozwanego. Należy podkreślić, że nie sposób oczekiwać, ażeby pozwany dokładał się do każdego wydatku czynionego na syna przez matkę. Pozwany ma, co oczywiste, obowiązek alimentacyjny względem syna, lecz dotyczy on usprawiedliwionych potrzeb, a nie wszystkich potrzeb. Tym samym, jeśli matka małoletniego udźwignie wydatki czynione przykładowo na zakup sprzętu elektronicznego, gdyż jej sytuacja majątkowa na to zezwala, to nie jest to równoznaczne z obowiązkiem partycypowania pozwanego w każdym z tych wydatków. Należy bowiem wskazać, że wprawdzie dzieci mają prawo do życia na identycznej stopie życiowej, co ich rodzice, jednakże w wypadku, gdy poziom życia jednego z rodziców jest wyższy, nie sposób oczekiwać od drugiego rodzica, aby finansował dziecku poziom życia ponad swój stan. Zdaniem Sądu przy alimentach w wysokości 1000 zł miesięcznie małoletni będzie miał zbliżony

poziom życia do swojego ojca, zaś w zakresie przewyższającym ten poziom – wydatki te powinny spoczywać na matce małoletniego.

W świetle powyższego, w ocenie Sądu doszło do zmiany stosunków, które powinny skutkować zwiększeniem wysokości świadczenia alimentacyjnego, na rzecz małoletniego powoda. Dlatego też Sąd podwyższył ww. świadczenie o 300 zł i na podstawie art. 138 k.r.o. w zw. z art. 133 § 1 k.r.o. i art. 135 § 1 k.r.o. i zasądził od pozwanego T. T. na rzecz małoletniego powoda D. T. alimenty w kwocie po 1000 zł miesięcznie, płatne z góry do dnia 10-go każdego miesiąca, do rąk matki powoda K. T., poczynając od dnia 5 października 2022 roku z ustawowymi odsetkami za opóźnienie w przypadku uchybienia w płatności w terminie którejkolwiek z rat – w miejsce alimentów zasądzonych w kwocie po 700 zł miesięcznie w punkcie 3 wyroku Sądu Okręgowego w Gliwicach z dnia 16 listopada 2018 roku, sygn. akt XII C 1313/18.

Sąd oddalił powództwo w pozostałym zakresie, bowiem obowiązek alimentacyjny spoczywa na obojgu rodzicach. Matka małoletniego powoda osiąga stały dochód, zatem partycypacja w pozostałych kosztach utrzymania syna nie będzie stanowiła dla niej nadmiernego obciążenia.

Koszty zastępstwa procesowego pomiędzy stronami Sąd wzajemnie zniósł, o czym orzeczono w punkcie 3 wyroku na zasadzie art. 100 k.p.c. Jak podnosi się w orzecznictwie, wzajemne zniesienie kosztów procesu między stronami jest słuszne wówczas, gdy obie strony są w takim samym lub zbliżonym stopniu przegrywającym i wygrywającym i zarazem wysokość kosztów każdej ze stron jest zbliżona (zob. m.in. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 11 września 2013 roku, sygn. III CZ 37/13). Mając powyższe na względzie, jak również uwzględniając fakt, iż obie strony procesu poniosły koszty zastępstwa procesowego w tej samej wysokości, zdaniem Sądu zaistniały przesłanki do wzajemnego ich zniesienia między stronami.

Wartość przedmiotu sporu w niniejszej sprawie wyniosła 9600 zł. Na zasadzie art. 13 ust. 1 pkt 5 ustawy z dnia 28 lipca 2005 roku o kosztach sądowych w sprawach cywilnych, opłata stosunkowa wynosi więc 500 zł. W myśl art. 96 ust. 1 pkt 2 cytowanej ustawy powód jako dochodzący roszczenia alimentacyjnego był zwolniony od ponoszenia kosztów sądowych. Zgodnie z art. 113 ust. 1 cytowanej ustawy Sąd winien był obciążyć pozwanego kosztami w wysokości 187,50 zł (gdyż pozwany przegrał w 37,5%). Jednak na podstawie art. 102 k.p.c. Sąd odstąpił od obciążania pozwanego kosztami procesu (pkt 4), z uwagi na jego sytuację materialną.

Sąd na zasadzie art. 333 § 1 k.p.c. nadał wyrokowi w punkcie 1 rygor natychmiastowej wykonalności (pkt 5).